

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 30/07/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 42

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ tám, kinh văn hàng thứ năm: “*Lại nữa, long vương! Nếu xa lìa nói ly gián thì được năm pháp không thể phá hoại.*” Hôm qua, chúng tôi đã nói sơ lược qua lỗi lầm của nói ly gián. Trong tất cả lỗi lầm, có thể nói nói ly gián là điều nghiêm trọng nhất. Điều này thuộc về hành động, mà căn bản của nó chính là tam độc phiền não; nếu không có tam độc phiền não thì thân và khẩu chắc chắn sẽ không tạo ác nghiệp. Từ đó cho thấy, tam độc là năng tạo, bảy [ác nghiệp] của thân và khẩu là sở tạo. Đại đức xưa dạy chúng ta, tu hành phải tu từ căn bản. Căn bản chính là phải chuyển tam độc thành giới - định - tuệ, đây là điều mà Như Lai Thế Tôn chỉ dạy chúng ta. Tam độc là gốc của phiền não, giới - định - tuệ là gốc của tất cả thiện pháp, đây là hai gốc rễ của thiện và ác. “Tu từ căn bản”, chúng ta phải biết cái mà căn bản nói là gì, căn bản phải bắt đầu từ đâu? Đây là điều mà chúng tôi trong các buổi giảng thường nói. Căn bản của căn bản chính là chấp ta, không thể không phá “ta”. Phá chấp ta là trí tuệ chân thật, trong toàn bộ Phật pháp, mọi người đều biết, chỉ cần có chấp ta tồn tại, không phá chấp ta thì bạn không thể vào cửa, đều không thể vào cửa Đại, Tiểu thừa. Làm sao chúng được Sơ quả Tu-đà-hoàn của Tiểu thừa? Đoạn sạch 88 phẩm kiến hoặc trong tam giới mới chứng quả Tu-đà-hoàn, là Sơ quả Tiểu thừa. Năm mươi một giai vị của Bồ-tát Đại thừa, quả vị Sơ tín cũng phải đoạn 88 phẩm kiến hoặc trong tam giới. Trong kiến hoặc, điều đầu tiên là thân kiến, thân kiến này chính là chấp ta, đây là cái mà chúng ta không thể không nhận biết rõ ràng.

Chúng ta học Phật đã học bao nhiêu năm rồi mà công phu không đắc lực, hằng ngày vẫn sanh phiền não. Vì sao công phu không đắc lực? Vì bạn không thật làm; hằng ngày đọc tụng, hằng ngày giảng giải, hằng ngày nghiên cứu thảo luận nhưng không có tác dụng, đây chỉ là lòng vòng ở trong tín giải chứ chưa có hành. Phải hành thì mới có thể chứng, bạn không hành thì làm sao chứng được? Cho nên thật sự chịu hành thì đây chính là trí tuệ chân thật. Trí tuệ chân thật mang lại cho chúng ta hai

loại lợi ích thù thắng. Thứ nhất là khai ngộ, trí tuệ hiện tiền rồi, trong kinh Vô Lượng Thọ gọi là “khai hóa hiển thị chân thật chi tể”, câu nói này trên thực tế trong Thiền tông gọi là minh tâm kiến tánh, trong Giáo hạ gọi là đại khai viên giải. Bạn phải buông xuống thì mới được, nhà Phật gọi là “xả đắc”, nếu bạn xả sạch thân kiến, xả sạch kiến tư phiền não thì bạn mới có được trí tuệ chân thật, mới có thể được minh tâm kiến tánh, đây là trí tuệ thành tựu rồi. Thứ hai là bạn được “chân thật chi lợi”. Chân thật chi lợi, chúng ta gọi là hưởng thụ về vật chất, không bị thiếu thốn, viên mãn rồi.

Bạn được hai loại lợi ích, phước tuệ nhị túc tôn thì mới có một chút giống Phật, tuy còn cách quả vị Phật cứu cánh rất xa nhưng bạn đã có dáng vẻ này, bạn đã giống rồi. Nếu không đoạn được kiến tư phiền não thì không giống, bạn vẫn là phàm phu thuần túy. Bất luận tu hành như thế nào, bạn không thể ra khỏi lục đạo luân hồi, tu tốt đến đâu chẳng qua là phước báo nhân thiên mà thôi, đây là điều chúng ta nhất định phải hiểu. Nếu bạn không hiểu đạo lý này, không hiểu rõ chân tướng sự thật thì một đời này không thể đạt được kết quả. Phước báo nhân thiên không được xem là quả, trong Phật pháp miên cưỡng gọi “ngũ thừa Phật pháp” là tiểu quả nhân thiên; trên thực tế thì tiểu quả mà Phật pháp nói là A-la-hán và Bích-chi Phật. Ra khỏi lục đạo luân hồi mới được xem là thật sự có kết quả, chưa thoát khỏi lục đạo luân hồi thì không tính. Cho nên Phật pháp chân chánh là tam thừa: Tiểu thừa là Thanh văn, A-la-hán; trung thừa là Duyên giác, Bích-chi Phật; thượng thừa là Bồ-tát, là Phật, đây mới là quả báo đích thực. Quả báo đích thực đều là bắt đầu từ đoạn kiến tư phiền não.

Nếu chúng ta ngày nay không buông xả hết tự tư tự lợi thì làm sao được? Đây là chướng ngại của chính mình, cửa ải đầu tiên rất khó phá, sau khi phá được cửa ải này rồi thì sau đó thuận lợi hơn nhiều. Đương nhiên là có khó khăn, nhưng so với cái khó khăn này mà nói thì dễ dàng giải quyết hơn nhiều. Cho nên chỉ cần bạn chứng được quả vị Bồ-tát Sơ tín, hoặc giả là sơ quả Tu-đà hoàn của Tiểu thừa thì trong kinh Phật nói bạn đã có học vị rồi, đây là “vị bất thoái” trong *tam bất thoái*, bạn chắc chắn sẽ không thoái chuyển vào lục đạo làm phàm phu. Đúng là Tu-đà-hoàn và Bồ-tát sơ trụ đều không rời khỏi lục đạo, nhưng họ ở trong lục đạo chắc chắn không đọa làm phàm phu; hay nói cách khác, họ chắc chắn không đọa ba đường ác, đây là thật sự được đảm bảo, chắc chắn không đọa ba đường ác. Vì sao vậy? Vì họ không còn tạo nghiệp của ba đường ác nữa. Họ chỉ có thăng tiến lên trên, tiến lên có nhanh,

chậm khác nhau, người lợi căn thì họ tiến lên nhanh, người căn tánh độn thì họ tiến lên chậm, nhưng chắc chắn sẽ không đọa xuống.

Hiện nay chúng ta làm sao để chuyển đổi, làm một cuộc chuyển đổi? Phật pháp nói thật sự là chuyển nghiệp, không phải diệt nghiệp. Vì sao vậy? Ngũ nghịch thập ác nghiệp, tánh của nghiệp là chân như bản tánh, nếu tánh nghiệp này diệt đi rồi thì thiện cũng không còn nữa. Cho nên, Phật pháp nói “đoạn”, nói “diệt” đều là hình dung từ, không phải đoạn thật sự, cũng không phải diệt thật sự. Mà là gì vậy? Là chuyển biến mà thôi, chuyển ác thành thiện. Tánh thiện và tánh ác là một tánh, không phải hai tánh, là chân như bản tánh. Chân như bản tánh vì sao lại có thiện ác vậy? Tại vì mê ngộ, khi ngộ là thuần thiện, khi mê là thuần ác, sự việc là như vậy. Nhưng trong bản tánh không có mê ngộ, trong bản tánh không có thiện ác, thiện ác là phân ra từ trên mê ngộ, cho nên mới xem trọng việc giáo dục chuyển mê thành ngộ.

Toàn bộ Phật pháp, bất kể là Hiền giáo, Mật giáo, Tông môn, Giáo hạ, Đại thừa, Tiểu thừa, chính là một việc dạy bạn làm sao chuyển mê thành ngộ, mấu chốt là ở chỗ này. Mê ngộ chuyển rồi thì thiện ác đương nhiên cũng sẽ chuyển, chuyển ác thành thiện một cách tự nhiên, không cần phải dùng sức. Chúng ta ngày nay không thể chuyển mê thành ngộ, cho nên chuyển ác thành thiện mới khó khăn như vậy. Từ trên công phu chuyển biến mà nói, nói trên góc độ công phu chuyển biến thì mê ngộ là căn bản, thiện ác lại là thứ yếu, là cành ngọn. Bắt tay làm từ trên căn bản, đó chính là chuyển mê thành ngộ. Chúng ta chấp trước thân thể của mình, cho nó là ta, chấp trước tự tư tự lợi, đây là mê, không phải ngộ. Bởi do tự tư tự lợi, tham sân si mạn nên mới tạo thập ác nghiệp. Hơn nữa, điều nghiêm trọng nhất trong thập ác nghiệp, tổn hại cực kỳ nghiêm trọng đối với mình là nói ly gián, khiêu khích thị phi để hai bên đấu đá nhau, quả báo vô cùng đáng sợ. Xem sự ảnh hưởng từ tạo tác ác nghiệp của bạn, ảnh hưởng của bạn càng lớn, càng sâu thì tội nghiệp càng nặng, thời gian bạn đọa lạc ở địa ngục càng lâu, bạn thọ khổ càng cực. Chúng ta phải quan sát tỉ mỉ, phải luôn luôn phản tỉnh, phải thường nhớ lời giáo huấn của thánh nhân. Thành tựu việc thiện của người, nhất định không thành tựu tạo ác của người khác; nói ly gián là thành tựu tạo ác của người khác.

Thế Tôn ở chỗ này chỉ dạy chúng ta: *“Nếu xa lìa nói ly gián thì được năm pháp không thể phá hoại. Những gì là năm? Một, được thân bất hoại, không gì hại được.”* Đây chính là định nghĩa của “thân bất hoại”, không ai có thể làm tổn hại

bạn. Vì sao không ai có thể làm tổn hại bạn vậy? Bởi vì bạn không có ta; người có ta mới bị người khác làm tổn thương, không có ta thì không bị người khác tổn hại. Quý vị đọc kinh Kim Cang, xem thấy trong kinh Kim Cang có một câu chuyện nhỏ là tiên nhân Nhẫn Nhục bị vua Ca-lợi cắt xẻo thân thể. Câu chuyện này được kể tỉ mỉ trong kinh Đại Niết-bàn, trong kinh Kim Cang chỉ nhắc qua một chút thôi, còn trong kinh Đại Niết-bàn thì ghi chép cặn kẽ. Tiên nhân Nhẫn nhục là ai? Là Thích-ca Mâu-ni Phật lúc chưa thành Phật, đang tu Bồ-tát đạo, đây là chuyện trong đời quá khứ của ngài. Vua Ca-lợi, “ca-lợi” là tiếng Phạn, dịch thành tiếng Trung Quốc nghĩa là bạo quân, là vua vô đạo; Ca-lợi tức là tàn bạo, vô đạo, là nghĩa như vậy. Người tu hành này sống ở trong núi sâu. Quốc vương lên núi săn bắn mang theo rất nhiều người, trong đó cũng có một số cung nữ. Những cung nữ này gặp được tiên nhân thì vây quanh ngài để thỉnh giáo, tiên nhân thuyết pháp cho họ nghe. Vị quốc vương này nhìn thấy, ông vô cùng giận dữ, cho là con người này không chân thật, chòng ghẹo cung nữ của ông, lập tức lẳng trì xử tử. “Lẳng trì” là dùng dao cắt thịt, cắt từng miếng từng miếng, đây là hình phạt tàn khốc nhất. Bồ-tát một mảy may tâm oán hận cũng không có, ngài đã thành tựu tướng nhẫn nhục ba-la-mật viên mãn. Bồ-tát không những không hận vị quốc vương này, ngược lại còn cảm kích, vì sao vậy? Thông qua lần thử nghiệm này, ngài biết ngài tu nhẫn nhục ba-la-mật viên mãn. Cho nên, lúc đó ngài đã phát một lời nguyện: “Tương lai khi tôi thành Phật, người đầu tiên tôi độ là ông.” Do đó, khi Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật, người đầu tiên được độ là tôn giả Kiều-trần-như, Kiều-trần-như chính là vua Ca-lợi trước đây.

Đây là điều chúng ta phải học tập. Chúng ta bị người khác sỉ nhục một chút thì nổi giận, ôm hận trong lòng, niệm niệm không quên. Vậy có nguy không? Loại tâm thái này sẽ kết oán thù với đối phương, oán thù như thế nào vậy? Oan oan tương báo, không bao giờ dứt. Vậy thì đau khổ biết bao! Cái khổ này từ đâu mà có? Tự làm tự chịu; bản thân bạn không có trí tuệ, bạn chấp trước cái thân này là ta. Tiên nhân Nhẫn nhục vì sao không đau khổ? Khi bị cắt thịt, ngài cũng không đau khổ, nguyên nhân gì vậy? Không có tướng ta. Chúng ta ngày nay bị người ta đâm, bị cắt, vì sao đau khổ vậy? Có ta; chấp trước thân này là ta, cho nên bạn có đau khổ. Không chấp trước thân này là ta, nếu họ cắt người khác vì sao bạn không đau? Bởi vì bạn không chấp trước thân kia là ta; nếu bạn không chấp trước thân này là ta thì bạn cũng không có đau khổ.

Tất cả mọi phiền não đều là từ chấp ta mà ra, cho nên Phật nói cảm thọ của phàm phu có năm loại: *khổ, vui, lo, mừng*, tâm có mừng lo, thân có khổ vui; khi thân bạn không có khổ vui, tâm không có mừng lo thì gọi là *xả thọ*. Xả thọ là bình thường, nhưng đáng tiếc bạn giữ không được, thời gian của bạn rất ngắn; nếu vĩnh viễn giữ được xả thọ thì đó chính là thiên định, tam-muội. Năm loại cảm thọ này đều là cảm thọ không bình thường, phàm phu có, thánh nhân không có, Tu-đà-hoàn trở lên không có. Chúng ta thường thấy trong kinh luận, Phật nói với chúng ta, người trời Sắc giới không có sân giận, không có ngạo mạn, đối với nghịch cảnh, người ác, họ đều có thể làm được tâm bình khí hòa, thế nên họ mới có thể ra khỏi Dục giới, mới có thể sanh đến trời Sắc giới. Càng lên trên cao thì tập khí phiền não càng tan nhạt, nhưng cái gốc của họ vẫn chưa đoạn, cho nên họ không ra khỏi được tam giới. Không sánh bằng Tu-đà-hoàn, Tu-đà-hoàn đã giác ngộ rồi, biết đây chẳng phải là thân, đây chẳng phải là ta.

Thế nào là ta? Hết thấy chúng sanh trong hư không khắp pháp giới là ta. Lời này rất khó hiểu, tôi thường dùng thí dụ để nói, thân thể hiện nay của chúng ta giống như một tế bào trong cơ thể chúng ta; toàn bộ cơ thể chúng ta giống như tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới. Người giác ngộ biết được tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là chính mình, là một thân, cho nên họ không chấp trước tế bào này là ta, họ biết toàn bộ cơ thể là ta. Phật đã nói cho chúng ta, trong kinh thường nói: *“Mười phương ba đời chư Phật cùng chung một pháp thân”*, ai cũng biết đọc nhưng lại không chứng được. Khi nào bạn chứng được y chánh trang nghiêm của mười phương ba đời hóa ra là chính mình, bạn chứng được cảnh giới này rồi, vậy thì chúc mừng bạn, bạn chính là pháp thân Bồ-tát. Bạn chứng được pháp thân, pháp thân chính là tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới chắc chắn là chính mình, không phải người khác. Thế nên sẽ không có ý niệm tự tư tự lợi, vậy bạn mới “được thân bất hoại, không gì hại được”.

Thứ gì có thể làm hại được hư không pháp giới? Bom hạt nhân hiện nay cũng không thể nổ tung được hư không pháp giới, đối với hư không pháp giới thì nó không có khả năng này, thật sự là “không gì hại được”. Bạn được thân này rồi thì chính là điều mà nhà Phật nói, dùng thí dụ gọi là “thân kim cang bất hoại”. Thân như hư không, dụng khắp cõi nước, tác dụng của sáu căn trên thân này, kiến - văn - giác - tri đều trùm khắp pháp giới. Chúng ta gặp được Phật pháp, nếu không thể hạ công phu chân thật từ đây, nếu không được lợi ích chân thật này thì có khác nào học uống

công rồi không? Cho nên, buông xuống nhục thân này thì bạn được pháp thân; nếu bạn không buông xuống được nhục thân này thì bạn vĩnh viễn không thể chứng pháp thân. Bạn có thể chứng pháp thân thì bạn chính là pháp thân Bồ-tát; bạn không thể chứng pháp thân thì bạn là phàm phu lục đạo. Lúc nào cũng phải hiểu được đạo lý này, phải hết lòng mà làm.

Ở đây Phật dạy chúng ta tu thập thiện, dạy chúng ta đoạn thập ác; trái ngược với thập thiện là thập ác, nhất định không được tạo thập ác, nhất định phải tu thập thiện. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.